

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 327/2021-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **ELTRON s. r. o.**, Majerská cesta 36, Banská Bystrica, IČO 46 115 625, zastúpenej advokátskou kanceláriou HUSAR AND PARTNERS S. R. O., Vojenská 14, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ivan Husár, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 11 Co 59/2020-581 z 26. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Napadnuté uznesenie navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania vzniknutých pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 Ca 16/2019 sa organizácia kolektívnej správy Slovenská asociácia producentov v audiovizíi (ďalej aj „žalobkyňa“ alebo „SAPA“) domáhala proti sťažovateľke zaplata sumy 1 054,34 eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia za používanie audiovizuálnych diel a audiovizuálnych záznamov káblovou retransmisiou bez zaplata odmeny a primeranej odmeny za rok 2016 a rok 2017.

3. Rozsudkom č. k. 11 Ca 16/2019-477 z 21. februára 2020 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) okresný súd žalobu žalobkyne zamietol a uložil jej povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania v rozsahu 100 %.

3.1. V odôvodnení konštatoval, že žalobkyňa ako organizácia kolektívnej správy oprávnená spravovať majetkové práva viacerých nositeľov vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a na účet nositeľov práv neunesla v konaní dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie skutočného rozsahu ňou zastupovaných práv a použitie predmetov ochrany sťažovateľkou. To znamená, že žalobkyňa nepreukázala, že zo strany sťažovateľky došlo v rozhodnom období ku káblovej retransmisii konkrétnych audiovizuálnych diel a konkrétnych audiovizuálnych záznamov, ktoré sú originálmi audiovizuálneho diela, ku ktorým žalobkyňa vykonáva kolektívnu správu práv, či už na základe dohôd o zastupovaní, alebo na základe zákona. Súčasne sa okresný súd nestotožnil s tvrdením žalobkyne o jeho viazanosti sadzobníkom predloženým žalobkyňou ako organizáciou kolektívnej správy na základe zákona a uviedol, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala ani dôvodnosť výšky uplatneného nároku z hľadiska kritérií stanovených § 169 ods. 2 zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Autorský zákon“).

4. Na základe odvolania žalobkyne krajský súd napadnutým uznesením zrušil rozsudok okresného súdu podľa § 389 písm. b) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

4.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že rozsudok okresného súdu „trpí“ vadou nepreskúmateľnosti, pretože nespĺňa zákonné požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia vyplývajúce z § 220 ods. 2 CSP. Konkrétne okresnému súdu vytkol chýbajúce úvahy, na základe ktorých dospel k záveru, že *„povinnosťou žalobcu bolo preukázať zmluvami uzavretými s nositeľmi práv podľa Autorského zákona, že je aktívne legitimovaný v ich mene uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia; z akých skutočností vyvodil, že takéto zastupovanie nositeľov práv žalobcovi z Autorského zákona nevyplýva“*. Podľa krajského súdu okresný súd tiež nevysvetlil, ktoré zákonné ustanovenie ukladá žalobkyni ako organizácii kolektívnej správy povinnosť v predmetnom spore preukázať rozsah ňou zastupovaných práv a preukázať, že používateľ káblovou retransmisiou uskutočňovanou v rozhodnom čase realizoval retransmisiu diel, ku ktorým žalobkyňa zastupuje autorské práva a z čoho vyvodil, že bez tohto preukázania nie je možné žalobe vyhovieť z dôvodu neunesenia dôkazného bremena (bod 8.4 napadnutého uznesenia). Ďalšie pochybenie okresného súdu videl krajský súd aj v tom, že z jeho rozsudku nie je zrejmé, ako sa vysporiadal so stanoviskom Ministerstva kultúry Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo kultúry“) zo 6. decembra 2016 a so závermi v ňom obsiahnutými, a to najmä s ohľadom na to, že sťažovateľka považovala predmetné stanovisko pre súd za právne nezáväzné (bod 8.5 napadnutého uznesenia).

4.2. Krajský súd považoval za dôvodnú aj žalobkyňou uplatnenú odvolaciu námietku o nedostatočne zistenom skutkovom stave podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, a to pre absenciu úvah okresného súdu pri hodnotení dôkazov, keďže z odôvodnenia rozsudku nie je možné zistiť, z akého dôvodu žalobkyňou poskytnuté dôkazy nepostačovali na unesenie dôkazného bremena o dôvodnosti ňou uplatneného nároku. Okresný súd podľa názoru krajského súdu *„vyhodnotil iba listiny preukazujúce právne postavenie žalobcu a žalovaného; oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv podľa Autorského zákona udelené žalobcovi Ministerstvom kultúry SR hodnotil iba*

z formálnych hľadísk, či bolo vydané oprávneným orgánom, nehodnotil ho však z obsahovej stránky...“. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom krajský súd poukázal na to, že okresný súd sa žiadnym spôsobom nevyjadril ani k žalobkyňou predloženej dohode s Asociáciou medzinárodnej kolektívnej správy audiovizuálnych diel AGICOA ani nevysvetlil, z akých dôvodov na túto dohodu neprihliadal, rovnako nevyhodnotil listinný dôkaz – vyhlásenie organizácií kolektívnej správy SLOVGRAM a SAPA z 12. decembra 2016 (body 12.1 až 12.5 napadnutého uznesenia).

4.3. Podľa krajského súdu bol v danom prípade naplnený aj odvolací dôvod týkajúci sa nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 písm. h) CSP. V odôvodnení napadnutého uznesenia pritom krajský súd rozsiahol predostrel svoj pohľad na prejednávaný spor, pričom vychádzal z jednotlivých ustanovení Autorského zákona a z jeho dôvodovej správy, zo smernice č. 2004/26/EÚ z 26. februára 2014, smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2004/48/ES z 29. apríla 2004, stanoviska ministerstva kultúry zo 6. decembra 2016 a z 31. augusta 2020, ako aj judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a ústavného súdu.

4.4. Krajský súd zároveň nevyhovел uplatneným odvolacím námietkam žalobkyne podľa § 365 ods. 1 písm. e) a g) CSP a skonštatoval ich nedôvodnosť.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. V ústavnej sťažnosti nasmerovanej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľka argumentuje, že:

a) výkladové stanovisko Ministerstva kultúry Slovenskej republiky z 31. augusta 2020 k § 86 ods. 1 Autorského zákona, ktoré krajský súd v napadnutom uznesení cituje, stotožňuje sa s ním a ktoré podľa sťažovateľky podstatne ovplyvnilo právny názor krajského súdu, jej nebolo nikdy doručené a krajský súd sa jej neumožnil ani vyjadriť sa k jeho obsahu. Týmto postupom došlo k porušeniu princípu spravodlivého konania, princípu kontradiktórnosti, rovnosti účastníkov konania, ako aj jej základného práva vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom. Navyše, v čase vydania napadnutého uznesenia toto stanovisko z dôvodu nesprávnosti bolo samotným ministerstvom kultúry stiahnuté z jeho webovej stránky 5. novembra 2020;

b) ak krajský súd svoje závery zdôvodňoval aj medzinárodnými zmluvami medzi žalobkyňou a zahraničnou organizáciou a výročnými správami žalobkyne, ktoré mali byť uverejnené na jej webovej stránke, sťažovateľka sa nemala možnosť vyjadriť ani k týmto skutočnostiam, pretože tieto informácie sa na webovej stránke nenachádzajú. Napokon výročné správy žalobkyne neboli ako dôkaz vôbec navrhované ani sa v spise nenachádzajú. Krajský súd v rozpore s § 384 ods. 4 CSP nezákonným spôsobom doplnil v rámci odvolacieho konania dokazovanie za súčasného porušenia § 385 ods. 1 CSP (nenariadil pojednávanie, ak bolo potrebné doplniť dokazovanie) a zároveň nevykonal dôkazy riadnym spôsobom;

c) sťažovateľka namieta taktiež protirečivé závery krajského súdu obsiahnuté v bode 11.1 a 17.1 napadnutého uznesenia, čo tiež podľa jej názoru spôsobuje jeho arbitrárnosť;

d) výklad § 86 autorského zákona uskutočnený krajským súdom považuje sťažovateľka za „svojvoľný“ a „protiústavný“, keďže je v priamom rozpore s textom § 86 ods. 1 Autorského zákona. Z uvedeného dôvodu zo strany krajského súdu došlo k takému spôsobu výkladu predmetného ustanovenia Autorského zákona, ktorý je „ústavne neudržateľný pre zjavné

pochybenie a zjavný omyl v posudzovaní obsahu jednoduchej a zrozumiteľnej právnej úpravy. Uvedený arbitrárny výklad je však pre súd I. inštancie záväzný a zmeniť ho môže iba rozhodnutie vyššej súdnej autority.“;

e) podľa názoru sťažovateľky z napadnutého uznesenia nepriamo vyplýva právny názor krajského súdu, že žalobkyňa nemusí preukazovať, koho zastupuje a ani to, že sťažovateľka v rozhodnom období použila predmety ochrany, ku ktorým žalobkyňa údajne vykonáva majetkové práva. Sťažovateľka je presvedčená, že žalobkyňa bola povinná tvrdiť a preukázať okrem iného aj tieto rozhodujúce skutočnosti. Okrem toho, že aj v tomto smere je výklad krajského súdu svojvoľný, odporujúci právnej úprave, judikatúre a odbornej spisbe, došlo ním aj k porušeniu práva rovnosti strán konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, pretože krajský súd *„bez akejkoľvek opory v C.S.P. priznal žalobcovi osobitné postavenie v rámci dokazovania spočívajúce v tom, že žalobca nemusí dokazovať rozhodujúce skutočnosti podstatné pre zákonné rozhodnutie o ním uplatnenom žalobnom návrhu“;*

f) porušenie základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy spočíva podľa sťažovateľky v tom, že v jej prejednávanej veci *„reálne nerozhodol a reálne odôvodnenie rozhodnutia nekoncipoval zákonný senát 11 Co ale senát 17 Co, z rozhodnutia ktorého bolo odôvodnenie napádaného uznesenia doslovne bez akejkoľvek zmeny odpísané (odkopírované)“;*

g) sťažovateľka súčasne poukazuje na dôsledky rozhodnutia krajského súdu pre prax, ktoré považuje v právnom štáte za neprijateľné a ústavnoprávne neakceptovateľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ťažisková argumentácia sťažovateľky predstavuje nesúhlas s výkladom § 86 Autorského zákona aplikovaným krajským súdom a tvrdenie o porušení procesných práv v dôsledku nedodržania procesného postupu v rámci odvolacieho konania. Existencia namietaného kasačného rozhodnutia je podľa sťažovateľky ústavne neakceptovateľná a neprijateľná z dôvodu, že nesprávne právne závery vyslovené krajským súdom sú pre okresný súd v ďalšom konaní právne záväzné.

7. Vzhľadom na už konštatovanú kasačnú povahu napadnutého uznesenia považuje ústavný súd za žiaduce v prvom rade zdôrazniť, že zásadne môže o merite veci rozhodovať len v prípade takej ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti „konečným“ rozhodnutiam orgánov verejnej moci. Spravidla musí ísť o rozhodnutie, ktorým sa súdne či iné konanie končí, a jeho účastník nemá možnosť inej právnej obrany než využitie inštitútu ústavnej sťažnosti. V konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ešte stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010). Úlohou ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti totiž nie je meniť, resp. naprávať tvrdené či skutočné pochybenia všeobecných súdov a iných orgánov v dosiaľ právoplatne neskončených konaniach, ale je zásadne povolaný zaoberať sa zásahom do ústavne zaručených práv a slobôd sťažovateľa v právoplatnej skončenej veci za súčasného vyčerpania všetkých garantovaných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

8. Ústavný súd štandardne vo svojich rozhodnutiach v obdobných prípadoch kasácie uvádza, že ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 211/2016). Základné práva na súdnu ochranu, ako aj spravodlivý proces „sú výsledkové“, to znamená, že im proces musí zodpovedať ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016).

9. Napriek už uvedenému však môže aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši s konečnou platnosťou otázku, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok, prípadne ním konanie v istej časti končí a náprava eventuálneho pochybenia by mohla byť dosiahnutá len zásahom ústavného súdu po skončení konania pri posudzovaní spravodlivosti konania ako celku, čo by nebolo účelné (m. m. II. ÚS 344/2019). Nebola by účinnou ochrana poskytovaná základným právam a slobodám fyzických a právnických osôb ústavným súdom, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť prv, ako skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím akceptujúcim právny názor vyslovený odvolacím (dovolacím) súdom v jeho rozhodnutí postihnutom vadou spočívajúcou v porušení ústavne procesných práv účastníkov takéhoto konania (m. m. III. ÚS 46/2013).

10. K zrušeniu kasačného rozhodnutia teda ústavný súd pristupuje len v tom prípade, keď dôvody na tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia k zmätočným záťažiam konania, a tak znehodnocujú ďalšie konanie, alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmaného kasačného rozhodnutia (IV. ÚS 602/2020).

11. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, berúc do úvahy charakter napadnutého uznesenia a prípadne tam uvedený právny záver, ktorý by bolo možné považovať za záväzný pre ďalší postup okresného súdu, ústavný súd sa oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti relevantná.

12. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia zastáva ústavný súd názor, že vo veci sťažovateľky nejde o prípad vyslovenia takého záväzného právneho názoru krajským súdom, ktorým by bolo vopred záväzne predurčené rozhodnutie okresného súdu o merite veci spôsobom, ktorý by v budúcnosti z hľadiska prípadného neskoršieho ústavno-súdneho prieskumu meritórneho rozhodnutia mal pre sťažovateľku neodstrániteľné následky. Napadnuté uznesenie pritom podľa názoru ústavného súdu vyhovuje požiadavkám na riadne odôvodnenie rozhodnutia vyplývajúcim z čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru), je argumentačne konzistentné a presvedčivé, pričom krajský súd zrozumiteľne, logicky a pomerne obsérne vysvetlil dôvody a úvahy, ktoré ho viedli k zrušeniu rozsudku okresného súdu a vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Pokiaľ sťažovateľka argumentovala záväznosťou právneho názoru vysloveného krajským súdom, ústavný súd v tomto smere poukazuje na pokyn krajského súdu adresovaný okresnému

súdu, ktorým mu po vrátení veci výslovne uložil „vyhodnotiť stranami sporu predkladané dôkazy z hľadiska ich významu, pravdivosti a presvedčivosti a to každý jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a svoj názor o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu o dôvodnosti nároku a pasívnej vecnej legitímácii žalovaného odôvodniť zrozumiteľne a presvedčivo s odkazom na príslušné zákonné ustanovenia, z ktorých ich vyvodil. Keďže súd prvej inštancie niektoré z doteraz stranami predkladaných dôkazov nevyhodnotil, resp. ich vyhodnotil nedostatočne, nemohol dospieť k správnym skutkovým zisteniam ani správnym právnym záverom. Odvolacím súdom ponúknutý výklad ustanovení zákona č. 185/2015 Z.z. nie je podporený výkladom najvyššej súdnej autority a reflektuje súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, z tohto dôvodu ho je možné ho považovať za právny názor odvolacieho súdu, s ktorým by bol podľa § 391 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie v tejto konkrétnej veci viazaný len, ak skutkový stav zostane nezmenený. Správne zistený skutkový stav, prípadne rozhodnutie vyšších súdnych autorít, môže viesť k iným právnym záverom, ktoré však musia byť náležite zdôvodnené. (bod 20.1 napadnutého uznesenia)

... V prípade, ak súd prvej inštancie dospeje k názoru, že základ nároku je daný, bude sa musieť vysporiadať aj s výškou bezdôvodného obohatenia požadovaného žalobcom a svoje úvahy uviesť v dôvodoch rozhodnutia.“ (bod 20.2 napadnutého uznesenia).

13.1. Okresný súd je tak v súlade s predmetným pokynom po vrátení veci oprávnený v ďalšom konaní vec korigovať sám v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa čl. 15 CSP (porovnaj IV. ÚS 79/2020, II. ÚS 294/2021).

14. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti obsiahlo namieta taktiež procesné pochybenia, ktorých sa dopustil krajský súd v odvolacom konaní a ktoré mali za následok porušenie jej základných práv. Ústavný súd síce musí prisvedčiť predmetnému tvrdeniu sťažovateľky o procesných pochybeniach, avšak tým, že sa vec vracia do súdneho rozhodovacieho procesu, v ktorom môže sťažovateľka uplatňovať všetky svoje práva, nepovažoval za dôvodné vstupovať do prebiehajúceho, ešte neskončeného súdneho konania, teda nebol daný dôvod na pripustenie výnimky zo zásady nevstupovať do rozhodnutí súdov, ktorými boli zrušené rozhodnutia súdov nižšej inštancie. Úlohou ústavného totiž nie je perfekcionisticky „prerábať“ konanie, a to aj keby k nemu urobeným čiastkovým procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania, a preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, keď procesný postup priechaci sa zákonu zároveň vyústi do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné samostatne hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu, ako postup *contra legem* – protiústavnosť konania nezaloží (m. m. I. ÚS 76/2015).

15. Na tomto mieste ústavný súd už len dodáva, že v prípade, ak sťažovateľka nebude v ďalšom konaní po vyčerpaní všetkých dostupných (riadnych i mimoriadnych) opravných prostriedkov úspešná, nič jej nebráni, aby po jeho ukončení podala novú ústavnú sťažnosť zohľadňujúcu priebeh a výsledky daného konania. V tejto situácii preto odmietnutie predloženej ústavnej sťažnosti sťažovateľku žiadnym spôsobom nepoškodzuje.

16. K uplatnenej sťažnostnej námietke týkajúcej sa porušenia základného práva sťažovateľky na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy [bod 5 písm. f)] ústavný súd uvádza, že podstata práva na zákonného sudcu predstavuje pre každého účastníka konania záruku, že k rozhodnutiu jeho veci sú povolané súdy a sudcovia podľa vopred stanovených pravidiel tak, aby bol vylúčený ich výber „ad hoc“. Účelom práva priznaného podľa tohto ustanovenia je zabezpečiť občanovi,

aby ochranu jeho právam poskytol sudca ako predstaviteľ tej zložky súdnej moci, ktorá má právomoc o veci konať, a aby ochranu práva v rámci súdnej moci poskytol sudca zo súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný (II. ÚS 87/01). Obsahom základného práva na zákonného sudcu je aj ochrana pred neústavnými zmenami zákonného sudcu po pridelení veci na rozhodnutie, ktorá zahŕňa celé konanie až do jej skončenia na danom stupni súdnictva. Zmena v osobe zákonného sudcu po pridelení veci nie je vylúčená, no musí sa udiť jedine v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami a pri dodržaní zákonom ustanoveného postupu (I. ÚS 448/2016). Za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy pritom treba považovať sudcu, ktorý bol určený na prejednanie a rozhodovanie veci v súlade s rozvrhom práce súdu, a tiež sudcu, ktorému boli veci pridelené z dôvodu vylúčenia iného sudcu pre zaujatosť v zmysle § 49 a nasl. CSP alebo pre ďalšie dôvody uvedené v § 2 ods. 2 a 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 66/1992 Zb. o Spravovacom poriadku pre okresné a krajské sudy v znení neskorších predpisov (II. ÚS 118/02).

17. Už z napísaného je preto celkom nepochybné, že vyhotovenie odôvodnenia rozhodnutia, ktoré je identické s rozhodnutím iného senátu odvolacieho súdu, nemôže viesť samo osebe k porušeniu základného práva na zákonného sudcu garantovaného čl. 48 ods. 1 ústavy, tak ako sa sťažovateľka mylne domnieva. Túto jej námietku je preto potrebné vyhodnotiť ako neopodstatnenú.

18. Vzhľadom na to, že medzi namietaným porušením označených práv sťažovateľky a napadnutým uznesením krajského súdu nie je kauzálna súvislosť, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 4. augusta 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu